

CRAC de la setmana

OCTAVI RUIZ, DIRECTOR DE LA LIRA AMPOSTINA, GUANYA EL PREMI «LO GRIFONET»

El director de la Lira Ampostina, Octavi Ruiz i Gisbert, va rebre el passat dissabte, 1 de desembre, el premi honorífic *Lo Grifonet*, instituit per la seu territorial d'Òmnium Cultural a les Terres de l'Ebre. L'acte d'entrega va tenir lloc en el decurs d'un sopar cultural al local social de la Lira Ampostina. Nosaltres però volem recordar les seves paraules un cop ja coneixia la notícia del guardó.

Més Ebre: Com vius aquest reconeixement públic a la teva tasca com a mestre de música durant més de trenta anys?

Octavi Ruiz: M'ha fet molta il·lusió i he de reconèixer, també, una mica de vergonya. Sempre penses que hi ha persones i assumptes més interessants que jo o el que faig. Però, no puc negar que estic molt satisfet perquè es reconegui la tasca realitzada al llarg de molts anys. Al llarg de la meua vida, amb paciència he anat fent grans aquelles idees en les que creia. Com el fet d'anar integrant les persones a una cultura, a unes tradicions, en el meu cas, musicals. S'ha treballat molt per tal que la música de banda tornés a ser un referent del territori. Em considero una persona constant i estic convençut que si et fixes objectius i treballes per assolir-los, abans o després s'aconsegueixen.

ME: La música exigeix disciplina i molt esforç. Et consideres un mestre exigent?

OR: Un mestre ha de saber predicar amb l'exemple. Jo, el que demano als meus alumnes, primer ho faig jo. Per exemple, si demano puntualitat, jo no puc arribar tard a classe, és així. Però, que hi ha millor que, a banda de la família, els alumnes comptin amb altres figures en les que poder veure reflectit aquells valors que els portaran a la llarga a assolir els seus objectius? Ells, si veuen que fas alguna cosa i funciona, ells ho apliquen.

ME: En aquest moment de crisi. Què els diries als teus alumnes?

OR: D'acord, hi ha menys poder adquisitiu, però no es pot caure en el desànim ni en el pessimisme. Ara més que mai s'ha de ser positiu i sempre s'ha de tirar endavant. Tot i així, és complicat perquè el que no hi ha a la família, no ho pot aportar un mestre. Els alumnes s'enfronten a situacions de

D'aquí la importància d'a-

"S'ha treballat molt, per tal que la música de banda tornés a ser un referent de territori"

crisi econòmica, en altres ocasions de parella dels pares. Però un mestre per molta sensibilitat que tingui no podrà cobrir determinades parcel·les.

nar a una amb els pares, jo ho intento perquè per a l'alumne anar a classe de música, o qualsevol altra li permet integrar-se en altres col·lectius i això

l'ajuda a formar-se com individu. Anar a classe sempre és beneficiós. D'una banda, perquè t'aporta coneixement i per l'altra banda, et permet conèixer valors, com l'esforç i participar en col·lectius fora de la família. Tot això és un aprenentatge que els fa veure que si s'esforcen arribaran a la maduresa i seran persones realitzades. En definitiva, es sen-

tiran feliços.

ME: Tots els alumnes ho tenen igual a l'hora d'enfrontar-se a una disciplina, com és la música?

OR: No hi ha privilegiats. Hi ha alumnes que tenen certes facilitats, però això pot arribar a ser contraproductiu. Perquè si no treballes no exerceixes i si et relaxes perquè tens facilitat pots acabar a la cua on tots aquells que s'han esforçat i han

treballat acaben passant al davant.

ME: Com tancaria l'entrevista?

OR: Dient que el més important és ser feliç, sentir-se valorat i sabent que estàs treballant en alguna cosa que valgui la pena.

Rebre el premi honorífic *Lo Grifonet*, d'Òmnium Cultural a les Terres de l'Ebre és tota una satisfacció.